

майка си за нѣщо. Грижливата майка заблizza кротко, майчински, челото на своята рожба, по което блестяха нѣколко росни капки. Изеднажъ то скочи, бѣгомъ заобиколи край нея 2—3 пжти, и като стрела се спусна къмъ храсталака. Една птичка изхвъркна. Сърненцето се спрѣ, наостри уши, и после бавно, като че дебнѣше нѣщо, се приближи къмъ едно увиснало клонче. Вѣгърътъ го люлѣеше тихичко, то се повдигаше и слизаше. Малкото сърненце се мжчеше да хване листа и да ги откъсне. Едно птиченце запѣ близко, извъртѣ се надъ сърненцето и излеко кацна предъ него. Сърненцето подскочи къмъ него, птиченцето и то подскочи единъ два пжти и кацна на клончето. Дветѣ малки, невинни деца на гората, се гонѣха; като че тѣ се разбираха и искаха да играятъ заедно. Майката гледаше тая мила сцена, и нѣкакво добродушие и радостъ блестяха въ очитѣ ѝ. Тя като че ли се усмихваше на тѣзи малки деца и имъ казваше:

— Поиграйте си, милички, поиграйте.

Но ето изведнѣжъ, близко нѣкъде изъ гората се чу кучешки лай. Чу се нѣкакъвъ викъ.

Сърната трепна. Тя вдигна високо главата си, наостри уши и взе да се озърта. Лаятъ приближаваше и се усилваше все повече, чуваха се ясно човѣшкитѣ гласове.

Малкото сърненце още играеше съ клончето. Птиченцето хвъркваше пакъ, кацваше, подскачаше, а сърненцето, увлѣчено отъ играта, го следѣше и се мжчеше да хване съ устата си клончето, кждето кацваше птиченцето.

Дветѣ малки мили горски деца безгрижно продължаваха играта.

Майката запрѣхтѣ съ ноздри, на два три скока